

En realitat, Ximo i jo no mantenim cap diferència ideològica. Qui planteja un projecte diferent, en aquest congrés?

—**Esperança Socialista, la plataforma de Mata, us retreu dèficits en laïcisme. Us acusen de besar l'anell dels arquebisbes.**

—Mai no ho he fet. Les conviccions religioses de cadascú són les que són, però més important que això és que l'estil de vida s'adiga a les nostres conviccions polítiques. Jo practique l'ideari socialista amb radicalitat, hi sóc coherent, i sent el mateix respecte envers l'Església catòlica que cap a l'evangèlica o la comunitat jueva. Respecte les idees de tothom.

—**Romeu us acusa de parlar només de corrupció.**

—N'hi ha tanta que hem de decidir si la combatem o no. M'agradaria no parlar-ne, però si en veig, en parlaré.

—**Considerereu més important ser secretari general o síndic a les Corts?**

—Totes dues coses, necessàriament. Un projecte viable de canvi s'ha de viabilitzar a les Corts. Us ho dic per experiència pròpia: no podem plantar cara a Fabra des de la feblesa. Marta Trenzano també ho afirmava a la vostra revista: si ja és difícil fer oposició a la nostra terra, des de fora de les Corts, encara més. És impossible tenir aspiracions de govern sense ostentar ambdues condicions.

—**Si divendres us voten negativament la gestió, continuareu endavant?**

—Aquest debat s'ha desvirtuat. La gestió no és de Jorge Alarte, sinó dels 21.000 militants. Jo en sóc el màxim responsable, però la votació de la gestió han volgut convertir-la en una prevotació del secretari general. En tot cas, us anuncie que el més autocrític seré jo i que, passe què passe, optaré a la secretaria general.

—**Quines coses canviaran, si en resulteu reelegit?**

—Moltíssimes, com a la societat valenciana. El PP ja no té la majoria absoluta, i per això, encara que volen evitar-ho, us assegure que compareixeré a la votació final del 12è congrés nacional, i amb actitud conciliadora, com darrerament.

—**I si després guanyàreu les eleccions, posaríeu al castell d'Alaquàs per a un reportatge a la revista *Telva*, com el president autonòmic més jove?**

—No. Respecte *Telva* i els seus lectors, però no faig aquesta mena d'entrevistes.

Victor Maceda

“Denunciar la corrupció no és cap mèrit”

Joaquim Puig (Morella, Ports, 1959) va obtenir, al congrés del 2008, el 47% dels vots dels delegats. Alarte va superar-lo de vint paperetes. Ara aspira a la secretaria general al capdavant de l'Alternativa Progressista i amb les simpaties de Joan Lerma, Leire Pajín i Ciprià Ciscar.

Fem aquesta entrevista a la Societat Coral el Micalet, on acabeu de presentar el “Manifest per una socialdemocràcia valencianista” i on Compromís ha celebrat algun èxit electoral recent. És un avís?

—El valencianisme va començar molt abans de Compromís, com també el vestant valencianista del Micalet.

—**No ens negareu que Compromís us ha manllevat vots...**

—L'objectiu no es només recuperar aquest espai electoral, sinó recuperar el nostre espai dins la defensa del valencianisme polític. Aquest és el repte.

—**Amb Alarte, la salut del PSPV ha millorat, continua estable dins de la gravetat o ha empitjorat?**

—No hem millorat, no estem bé. Avui tenim menys afecció interna i externa, i cadascú, en la nostra mesura, en som coresponsables. La màxima responsable n'és la direcció, però és cert que alguns factors aliens ens han afectat molt.

—**Del Nou Socialisme Valencià que lideràreu el 2008 a l'Alternativa Progressista que encapçaleu ara, quines coses han canviat?**

—Hem madurat un seguit de reflexions i s'ha agreujat la crisi econòmica, social i moral de la societat valenciana. És urgent que hi plantejarem una alternativa.

—**En quin moment vau decidir-vos a presentar-vos-hi de nou?**

—No crec en el *joisme* ni el personalisme. Jo no he nascut per a ser secretari general del PSPV, sóc un militant més que s'estima aquest país i aquest partit, a més de creure en els valors progressistes.

Són els suports que reps, que et fan pensar que pots ser una solució. I ja en vaig rebre en passar les eleccions valencianes, però aleshores considerava que calia fer costat a la direcció de país, amb lleialtat i en benefici de l'estabilitat. Ara sí que és el moment en què cadascú ha de dir què pensa.

—**Quan Alarte us va encomanar la coordinació de la campanya estatal...**

—...hauria pogut fugir, com també podria haver reclamat la dimissió del secretari general l'endemà de les eleccions valencianes, recordant-li que havia promès de plegar en cas de no millorar el nostre resultat anterior. I no vaig fer-ho.

—**Allò era un regal enverinat?**

—Tots sabem la situació que hi havia, però jo mai no me n'he amagat, sempre he donat la cara. Si jo haguera fet càlculs tacticistes, no ho hauria acceptat, però mai no n'he fet cap.

—**Què us ha agradat més, de l'etapa d'Alarte?**

—La relació personal que hem mantingut. El contacte amb ell ha estat positiu, per bé que jo sempre mire de tenir un bon tracte amb tothom... Políticament, caldrà que el jutgen els militants. Jo em negue a mirar pel retrovisor. No hem de caure en l'autoflagel·lació col·lectiva. Jo únicament vull donar respostes amb vista al futur.

—**El resultat d'Alarte del 22 de maig fou normal, ateses les circumstàncies que hi concorrien?**

—No, va ser un mal resultat, el pitjor que hem obtingut mai. Minimitzar la derrota no ens ajudarà gens.

—Objectivament, era possible millorar el resultat del 2007?

—Això és política-ficció. Si s'hagueren fet les coses d'una altra manera, potser l'hauríem millorat.

—Totes les federacions del PSOE van perdre vots, a les autonòmiques.

—Alguns en van perdre més que no uns altres.

—El PSPV no fou dels pitjors.

—Vam quedar-nos a la mitjana.

—A la mitjana us va quedar a les eleccions estatals, però a les valencianes, clarament per sota.

—No podem justificar tot allò que s'ha fet ni tampoc atacar-ho tot. La percepció generalitzada al si del partit és la que és, i per tant hi hem de buscar una solució.

—Alarte diu que mai no s'havia imaginat que us tornaríeu a presentar a la secretaria general.

—Sempre li he fet costat, és cert, però em presente després d'haver analitzat tot el que ha passat i d'haver escoltat els militants. Sé molt bé què en pensen.

—Als comitès nacionals no s'ha suspès la gestió de l'executiva, però ara el congrés podria tombar-la. La direcció ha aprovat els exàmens parcials i pot suspendre'n el final i més important.

—No ens fem trampes al solitari. Ells estan satisfets amb la seua gestió?

—Diuen que no, i fins i tot algun partidari d'Alarte s'inclina per votar-hi en contra.

—Aquest és un gran exemple de coherència, sense dubte.

—Ignasi Pla va mantenir-se com a diputat a Madrid en arribar a la secretaria general. Alarte va abandonar l'alcaldia d'Alaquàs un any després d'arribar-hi. Sou diputat al Congrés i alcalde de Morella: què fareu?

—Continuaré al parlament espanyol. És fonamental canviar la relació entre el País Valencià i Espanya. Això sí, abandonaré l'alcaldia de Morella, ni que siga l'espai institucional en què sempre m'he sentit més reconfortat. Prioritzaré la reconstrucció del projecte polític dels socialistes valencians, la reorganització del PSPV i la nova relació amb el PSOE.

—Us acabeu d'estrenar com a diputat al Congrés, però hauríeu preferit de continuar a les Corts valencianes?

—Sí.

—I per què no us va incloure a les llistes autonòmiques, Jorge Alarte?

—Bé, fou un moment bastant convuls dins el partit... De totes maneres, és un escenari de passat. No s'hi val a repensar-ho. Seria millor ser a les Corts per algunes coses, i és millor ser al Congrés per unes altres. Siga com siga, l'objectiu ha de ser la recomposició del projecte, doblar la militància i dotar el partit de prou múscul.

—Proposaríeu que Alarte continuara com a portaveu a les Corts?

—No dependrà exclusivament de mi, sinó de la direcció sencera. En absolut no és exclòs com a síndic.

—Si li ho oferiu, us dirà que sí.

—Magnífic.

—Voleu ser el pròxim candidat a la Generalitat del PSPV?

—Sí, sí, sí, però sobretot vull que guanyem les eleccions. I no seré cap obstacle. Caldrà veure com evoluciona tot plegat els propers dos anys... Si les eleccions foren a la cantonada, em presentaria a les primàries. Abans, però, tenim molta feina a fer. Equip, equip i equip, i com més veus, millor. Deixem-nos de lideratges carismàtics i de cesarismes: fem un lideratge compartit i treballem units per a guanyar el 2015 i canviar la societat valenciana! Si treballem amb lleialtat, la victòria serà possible; amb una sola persona, no.

—Us agrada la bicefàlia?

—Vaig viure-la en primera persona en temps d'Ignasi [Puig era portaveu a les Corts, i Pla, secretari general i diputat a Madrid] i us he de dir que va anar bé. De fet, el 2003 aconseguírem el millor resultat dels últims temps.

—Amb tot, si Alarte us diguera que no...

—...insistesc que primer caldria que li ho proposara la direcció.

“Deixem-nos de lideratges carismàtics i de cesarismes: fem-ne un de compartit”

**“Leire Pajín?
Amb el temps,
la gent s’adona
com se sent
més a gust.
Simplement això”**

PRANIST CAMPES

—Heu dit que ho proposaríeu.

—Aquesta és la meua intenció, però caldrà veure com acaba el congrés, que ha d’acabar amb una foto portes enfora.

—**Ha de ser bilingüe, el portaveu a les Corts del PSPV?**

—M’agradaria que sí, és molt important que ho siga. I si no ho és, caldrà que les aprenga totes dues i les faça servir.

—**L’“aliança de generacions” amb Romeu de l’anterior congrés, s’ha mort. Per què us en sentiu tan lluny?**

—Defensàvem projectes semblants: elecció directa del secretari general, democratització interna... I anàvem de braçet d’Esquerra Socialista en temes com l’aliança sindical. Aspectes de caràcter ideològic que ens unien en un moment en què es propugnava un tomb al centre. Però no em sembla bé que l’endemà del congrés en comencem un altre.

—**Leire Pajín, que va esdevenir clau en la victòria d’Alarte, se’n va distanciar i va acostar-se a les vostres posicions tan de pressa com sembla?**

—Jo mai no he perdut el contacte amb cap company. Ni tan sols amb Pepe Blanco, que al congrés va clavar-me una esbroncada molt estranya...

—**“Ximo, s’han acabat les bromes”, va dir-vos en acabar el congrés passat per tal que no desestabilitzàreu el nou lideratge d’Alarte.**

—Sí, i el vaig perdonar de seguida. La normalitat és que tots parlem amb tots. I, òbviament, no hi ha hagut cap teoria conspirativa. Amb el pas del temps, la gent s’adona de com se sent més a gust. Simplement això.

—**Si els 21.000 delegats del PSPV escolliren per vot directe el secretari general, Mata pensa que guanyaria.**

—Jo sempre he defensat aquest sistema, a diferència d’uns altres que a cada moment han dit una cosa. I ara, en visitar les agrupacions, cadascú n’extrau les seues percepcions... Amb tot, continuaré lluitant perquè el secretari general siga escollit pel vot directe dels militants.

—**L’adopció de l’estructura provincial en detriment de la comarcal fou una imposició federal que al PSPV no agradava a ningú, com ara sembla?**

—Fou una imposició compartida per l’actual direcció. Només demane coherència. Tot és defensable, però des de la coherència. Si no som coherents, mai no serem creïbles. Com quan alguns demanen ací l’elecció directa del secretari general i després, a Sevilla, alcen la butlleta del no o se n’absenten perquè han pactat amb Rubalcaba. Aquestes són les coses que després no ens fan creïbles. Com quan un alt dirigent d’aquest partit em va dir: “Ximo, no parles de les comarques, que ja no existeixen.” Jo vaig contestar-li que “és el partit, que no existeix a les comarques”.

—**Si sou secretari general, parlareu de Comunitat o de País Valencià?**

—Com deia Fuster, no és qüestió de noms, per bé que aquests, tot sovint, simbolitzen allò que vols dir. El terme País Valencià sintetitza la nostra voluntat d’autogovern i és present a l’Estatut, mentre Comunitat Valenciana és el nom oficial del nostre país. Em sent còmode, a cada moment, amb totes dues.

—**Us considereu més valencianista que Alarte?**

—No m’agraden els maniqueïsmes i tampoc no em compararé amb ell, però em definiré a mi mateix: sóc valencianista, no nacionalista, progressista i,

evidentment, internacionalista. Em sent identificat amb els grans valors de l’esquerra, que són situats en la humanitat i no en cap territori. Ara bé, és impossible d’estimar la humanitat si no estimes el veí del costat.

—**Acabem. La candidatura d’Alarte deixa anar que és la més bel·ligerant contra la corrupció del PP, perquè tant vosaltres com Romeu detecteu un excés de pes d’aquesta en el discurs del PSPV. Quina opinió en teniu?**

—No hi ha hagut excessos, sinó mancances: no s’ha visualitzat la nostra alternativa. La lluita contra la corrupció, ningú no se la pot apropiari. Denuncie Carlos Fabra des del 1995! Aquesta lluita és al nostre ADN des que vam nàixer! Amb Joan Lerma, vam tenir un cas d’aquesta mena i el vam eliminar... I ara, al cap de vint anys i quan forma part d’un altre partit, torna a trobar-se immersit en afers tèrbols. La diferència és que nosaltres el vam fer fora, i el PP encara el manté a la seua estructura. Al PSPV ningú no ha signat més querelles que jo: l’Ivex, Terra Mítica...

—**En canvi, heu estat l’únic dels quatre diputats socialistes personats com a acusació popular que no ha donat suport al recurs de la sentència del cas dels vestits davant el Suprem.**

—L’única cosa que he dit és que ara és l’hora de construir una alternativa al PP, més enllà de denunciar allò que és obvi. Denunciar la corrupció no és cap mèrit, no és una qüestió de dretes o d’esquerres, sinó de decents o d’indecents. No conec en profunditat la sentència ni les possibilitats d’èxit del recurs, només dic que hem d’apartar els focus de Camps. Els focus, els hem de posar sobre la crisi que pateix aquest país!

—**Us agrada molt el futbol. Fixaríeu per al vostre equip Mònica Oltra?**

—Cadascú té el seu espai, i jo —encara que el meu equip faça servir molt el talonari— sóc més del planter.

—**Si guanyeu el congrés, els líders del PPCV i del PSPV sereu del mateix club de futbol i de la demarcació de Castelló, que representa el 10% del total valencià i té fama de més calmada. S’asserrenarà la política autòctona?**

—Hem d’aspirar a crear un espai de convivència com més confortable millor. Vull unir el partit per a unir el país.

Victor Maceda